

# The Dream Songs

## Cîntece onirice

JOHN BERRYMAN

– traduceri de Ovidiu Simion –

1.

Îmbufnatul Henry se ascundea ziua  
neîmpăcatul Henry sta bosumflat.  
Îl înțeleg, – o încercare să dea de-nțeles.  
Era gîndul că ei gîndeau  
că pot *s-o face* care-l făcea pe Henry rău & rece.  
Dar ar fi trebuit să se dea pe față și să vorbească.

Întreaga lume ca o iubită de lînă  
cîndva părea că e de partea lui Henry.  
Apoi a urmat o plecare.  
De-atunci nimic n-a mai ieșit cumsecade.  
Nu pricep cum Henry, deschis  
larg ca toată lumea să vadă, a supraviețuit.

Ce are el acum de spus e o lungă  
mirare că lumea poate să îndure & să existe.  
Cîndva într-un platan eram vesel  
sus de tot, și cîntam.  
Adînc din țărîm roade puternica mare  
și gol rămîne fiecare pat.

11.

Mama lui pleacă. Mama vine & pleacă.  
Și a lui Chen Lung a venit, a venit și s-a-nghesuit & pe urmă  
mama dragonarului ăluia dusă-a fost.  
Pare-se că n-avem nici un pat pe care să ne întindem,  
pentru totdeauna. În timp ce-a scos primul orăcăit,

în timp ce era așa de înfiorător de îndrăgostit  
de Charlotte Coquet

patina în sus & n-jos prin fața casei ei  
dorindu-și, domn'le, să moară,  
în timp ce era cotonogit & visa că poate să fugă –  
pe vremea verbelor neregulate – corpurile alea căutate  
de toată lumea  
la adăpost în gheața arctică:

Strindberg legănat în nișa lui, marele Andrée  
de musculosul Fraenkel sub ce-a mai rămas din cort,  
rupți apoi în hălci, de urși  
peste decade crude, inofensivi. Perechi sus  
nu mergem, dar avem un pat bun.  
Ce-am avut de zis am zis.

*Nota tr.:* Corpurile conservate în gheață ale lui Solomon August  
Andrée, Nils Strindberg și Knut Fraenkel, membrii expediției  
cu balonul către Polul Nord din 1897, au fost găsite, în anul  
1930, de doi pescari ai balenierei Bratvaag.

14.

Viața, prieteni, e plictisitoare. Nu trebuie să spunem asta.  
La urma urmei, cerul pîlpîie, marea cea mare tînjește,  
noi înșine pîlpîim și tînjim,  
și în plus, mama mi-a spus cînd eram copil  
(în mod repetat) „Să mărturisești că ești plictisit  
înseamnă că nu ai

Resurse Interioare.” Acum trag concluzia că nu am  
resurse interioare, pentru că sînt plictisit de moarte.  
Oamenii mă plictisesc,  
literatura mă plictisește, în special marea literatură,  
Henry mă plictisește, cu promisiunile & tînguile lui  
la fel de tare ca Ahile,

care iubește oamenii și arta temerară, care mă plictisește.  
Și dealurile liniștite, & ginul, par un fum de țigară  
și cumva un cîine  
s-a luat pe sine & coada lui și s-a dus considerabil de departe  
în munți sau mare sau în cer, lăsînd  
în urmă: pe mine, să dau din coadă.

29.

Îi stătea, cîndva, un lucru lui Henry pe suflet, acolo,  
așa de greu, de parcă-ar fi avut o sută de ani  
& mai mult, & plîngînd, neadormit, în tot acest timp  
Henry n-a putut să se țină de cuvînt.  
Începe din nou întotdeauna în urechea lui Henry  
tusea mică undeva, o mireasmă, o bătaie de clopot.

Și mai e un lucru pe care el îl are-n minte  
ca o față gravă din Sienna de pe care o mie de ani  
n-au reușit să-i șteargă reproșul încă profilat. Îngrozit,  
cu ochii deschiși, el așteaptă, orb.  
Toate clopotele spun: prea tîrziu. Nu-i pentru lacrimi;  
gîndind.

Dar niciodată Henry nu, așa cum credea că a făcut,  
a ucis pe nimeni și trupul ei îl hăcuiește  
și ascunde bucățile, acolo unde pot fi găsite.  
El știe: i-a înșirat pe toți, & nimeni nu lipsește.  
Deseori îi numără, în zori, pe toți.  
Nimeni nu lipsește niciodată.

31.

Henry Hankovitch, con guítar  
a tras o scurtă rugăciune zen,  
pe-al său tatami într-un lotus relaxat  
concentrîndu-și mintea pe ni'ic, sîni roz-albaștri,  
și i-a dat petronelului propriu un sărut franțuzesc;  
subjugîndu-se a extras din besactea lui florentină

albastră din piele un trabuc egiptean  
& a scăpărat o brichetă Zippo.  
Henry & Phoebe fericiți ca niște libărci  
în lumea-bucătărie hamăiau, singuri-singurei.  
Flacăra internațională, ca disperarea, s-a înălțat  
ori ca fraierii de pakistanezi sau sudanezi

Henry Hankovitch, con guítar,  
a tras o rugăciune de Mantis religiosa\*  
care chiar mai evident decît din ce în ce mai fanaticii  
americani  
nu pot să se guverneze singuri. Suedezii nu există,  
scandinavii în general nu există,  
continuați de-aici.

Nota tr.:

\* în original: *did a praying mantis pray. Mantis religiosa* sau  
*călugăriță*, insectă din familia Mantidae. Femela devorează  
mascululul, în majoritatea cazurilor, după fecundare.

36.

Cei mari mor, mor. Ei mor. Te uiți în sus și-acolo cine-i?  
– Domol, domol, Mr. Bones. Io-s de partea mata'.  
Io-ți simt durerea.  
– Îmi trimit durerea la plimbare. Nu poate să-mi pese  
întruna. Cu ei toți iar și iarăși & iarăși am murit  
ș-am plîns, și trebuie să trăiesc.

– Acu exagerezi mata, domnu. Tre' să murim.

Ăsta ni-i datu nostru. Să iubim&amp;șă murim.

– Da; are noimă.

Dar atunci între ele ce noimă-o fi? Și dacă eu  
mîniat & balmăjit & bătut în cap, mă zbat de ce și  
am fost chiar între ele ?

– Nu crez c-ai fost ori că ești. Nu-i de ales nimic.

– E aurul prostului. Dar mă dau în vînt după asta.

Băiatul &amp; ursul

se uitau unul la altul. Omul e harcea-parcea tot  
& răpus cu răni în burtă de somptuoși tauri, frățioare,  
William Faulkner unde-i?

(Frost e încă pe-aici).